

Au petit bois de Lappersfort

Je quitte Bruges et Lappersfort
un peu plus morte car chaque jour
nous mène pas à pas vers la
grande porte je l'ai sentie
saisir ma gorge
(c'est triste un soir
à Bruges seule
entre les porches
et les canaux
qui s'effilochent)
si tu arrives il est trop tard
je suis partie
si je reviens dis-moi que toi
tu seras-là pour me cueillir
ô mon amour
au petit bois de Lappersfort
j'y ai laissé ma pâle écorce
chanson pendue à l'arbre vert
qui pour toujours reflurira
les bons vivants auront rendu
leur poids de vie
et toi, Poëziebos
tu groieras
à l'infini
sur les usines
les autoroutes
la terre entière
sera verte
j'aurai quitté
un peu plus forte
Bruges la morte
Guido Gezelle
et ses oiseaux
mais sur l'écorce
du Lappersfort
âmusemoi
humusemoi
là pour toujours j'y suis encore

Laurence Vielle

Ballade van de blaren

Blad na blad na blad beschrijft
een kruin steeds weer zichzelf.
Stamboom die geworteld in het donker
luchtigheid in bladstilte verpakt.

Blader in dit boek met open einde.
Hoor soms het gelispel van wat wind,
spraakgebrekkig als het seizoen alweer
leenroerig wordt. Nieuw hoofdstuk.

De stilte van bijvoorbeeld canada's
is zo veel sterker dan het rillen
van een kaarsenvlam en Frieser
dan het zinderen van hoogzomer.

Een boom telt uit zijn blaren
zolang de voorraad warmte strekt.
Uitbundig houdt hij ze in toom,
tot het okert in zijn hoofd.

Joris Denoo

*Dit is het eerste gedicht uit de reeks *Ballades van de blaren**

Oud beukenbos, zingend

blijkt nu dat ze al die tijd ook hebben
gezongen en gepraat, dat één man
dus ooit hun stem heeft gehoord

en neergeschreven zodat ik vandaag
ademloos kan luisteren naar dit geluid:
al mijn bomen één na één warm en

sonoor zingend het eeuwige lied van
buigen of breken, van nooit slapend
waken en uitkijken over dit land waarin

steeds andere mensen lachend, huilend,
zwijgend zijn voorbijgegaan, van oud
springlevend hout dat het toch altijd weer

uitschreeuwt in het breekbaarste groen
hier klinkt het vanuit een onpeilbare diepte
kruipt het uit koppige wortels, spint en kern,

sap en schors en gaat het maar door over
blijven en duren: geen mens krijgt hierbij
ooit nog een zinnig woord over de lippen

Marc Tritsmans

Bij de cellosuites van J.S. Bach

Onder reeën

maar ik kwam dichterbij en praatte en zij
keken en bleven waar ze waren: amper
vijf meter nog tussen ons in en daar hing
plots een oud tot leven gewekt vertrouwen
tastbaar en breekbaar zoals die fractie

van een seconde waarop een jongleur twintig
kegels tegelijk de lucht in houdt: zo ging ik
hen rakelings voorbij en zag nog net hoe
hun nekken zich alweer bogen, hun oren
gingen liggen en ze rustig verder aten

en zo graag had ik daar samen met hen
aan dat malse jonge groen staan knabbelen
maar ik durfde het hoofd niet meer te draaien
het hoofd waarin nu zacht zoemde het geluk
hier toch even een van hen te zijn geweest

Marc Tritsmans

Een bed zoeken

Een bed zoeken in het bos,
de schoot van de aarde.

Een boom zien bloeden.

Wilgenroosjes horen kronkelen
in het blauw van je gedachten.

De vliegen benijden die zo mooi wit
in het web gevangen zijn.

Veren verzamelen voor later,
ze uitstallen op je kamer
waar 's nachts altijd
het vierkant brandt:

hier vloekt men
niet want gods aangezicht
is sereen verlaten
als van een jongeman.

Onder je kussen het vosje terugvinden
dat zo lang al met je meegaat
en dat je verloren waande.
In de kreukels van de grijze wand
de draad ontwaren.
Een nest van elastiekjes aan de haak hangen
en als een Ariadne de weg wijzen
naar jezelf.

Hilde Keteleer

Meilied Brugs stadsgedicht voor Melanie in de groene gordel

Im wunderschönes Monat Mai, als alle knöpfen sprangen ...

Mooie Melanie met je melodieuze naam,
je twee grote ogen bruin als aarde
vers van de tuin, volgepropt met stof en as,
je lang haar in de wind en je meisjes lichaam
van een jonge populier dat niemand kent,
te rechtop en takloos om in te klimmen -
luister alsof levend naar ons lentelied
vol met bewondering, vol met hoop en vriendschap,
bebost met groene bladeren van woorden pril als mei ...

's Morgens vroeg. De vogels twitteren.
We hadden kunnen liggen in ons bed
de ganse dag, draaiend en kerend
onder de zachte lakens, dromend van jou,
een onvolwassen vrouw die roept
tot de verbeelding, zwanger met poëzie.
Want niemand werkt vandaag, behalve treinchauffeurs.
Geen liefdesbrieven in de bus, geen melk aan de stoep.
De nutteloze uren rollen langs de kaai.
The moon goes down, and Venus triumphs in the sky.

Adem des Levens! Waarom beziel je ons?
In handen en benen komt je kracht
ons wakker schudden. We springen uit ons bed
vol lust en energie, happend naar voedsel,
boordevol plannen, ambitie, zin, activiteit.
Nog een fijne dag erbij! Als gieren en vrekken
hamsteren we de ene nietige futiliteit
boven de andere, een broos luchtkasteel
van zand bij hoog tij. Confucius zei:
“Tenzij de daad broodnodig is, doe nix.”
Melanie heeft het gevonden. Haar *fix*
is melk – de melk van Moeder Natuur.
Morgen is ze jarig, eeuwig clean en puur.

Marcus Cumberlege

Melanie Van Brugghe (11 mei 1973 - 8 juli 2006 Lappersfortbos) een jonge dichteres bevriend met de bosbezitters en bosdichter Marcus Cumberlege. Ze stierf bij de lindes aan het Zuidervaartje. Moge Freya, de godin van de liefde haar nu vergezellen in de eeuwige jachtvelden

De mezenman

hej daar is de mezenman
naakt geboren in de beek
hij fluit naar ons
wij fluiten hem na

hej hej we zien hem paren
met de aarde
vindt het vossenbrood
op het vergeten pad

hoj vrouwtje hoj
zwiep van tak naar tak
zalig die van het ruisen weet
en ons meesjes niet vergeet

Peter Holvoet-Hanssen

Dertienduizend ruimtelijk bedreigde bossen

Hadden deze bomen
handen, kruipend in de grond,
lange, maar knoestige tengels,

ze zouden statig uit de zon gaan staan,
uw schuilplaats zijn voor regen.

Hadden deze bomen
bloemen, blad of huid,
ze zouden wijde armen sieren.

Was er wind, ze stonden recht in koor,
zingend, met hun open monden mee,
wortelend in uw woorden

en had u pijn, en was er tijd,
ze zouden hongeren.

Hadden deze bomen
meer dan een generfde huid,
meer dan stugge wortels,

waren zij dieper dan gebladerte,
ze zouden zich verzetten.

Lies Van Gasse

Wit huult de wandelaar

Dit gaat over verdriet,
maar ik zeg het anders,

als een snelle, veelvoetige wind,
koud over lanen,
als een haastige, zinloze gedachte.

Dit gaat over pijn, maar het klinkt als
gefladder van bladeren,

gewicht waardoor men een buiging maakt,
de handen strak voor het gezicht.

Door het vallen van zon
moest ik mij onverwachts herschikken.
Door mijn middagen gaapt nu een dal.

In je slaap leg ik takjes naast je gezicht,
gevonden keien, schelpen, mos.

Je ledematen liggen als zacht koraal op de oever,
je brieven herlees ik als een sleepnet

tenzij, als ik een rif leg
tussen mijn beide handen

en schaaf, maar dan zwart,
tot lijnen van kool ontstaan.

Over veel meer gaat dit niet.

Wit huult de wandelaar,
een lijster schudt zijn veren.
De vogel buigt en bidt.

Lies Van Gasse

Leerdicht over de bomen

Je hebt het allemaal van bomen geleerd.

In de eerste plaats de risico's waaraan ze zich wagen als ze hoogte nemen.

Ze zeggen niets. Ze verwachten niets. Hoe ze blijven zegt alles. Met gekruiste armen op wacht. Dat belooft.

Uit hun gebarentaal kan je begrijpen wat gezelschap is als ze een bos zijn. Wat wind is: wat in alle seizoenen blijft ruziën, zingen en scheef doet waaien.

Hun bladeren, een soort dankbaarheid. Hoe vroom zouden bomen zijn? Of zijn ze vermomde Goden die met hun verschijnen het bewijs willen leveren dat ze wel degelijk bestaan: 'Raak me aan.'

Hoe je de bomen dan ook bevoelt, de Goden zeggen je niets. Het zijn de bomen die zwijgen, die blijven.

Al houden ze zich aan de bodem vast, het is niet exclusief. Hun bodem is er namelijk voor iedereen. Voor jou.

Je mag rustig tegen een boom gaan aanleunen: wat maak je dan al niet mee! Beleef het - voel aan wie je voor hen bent.

Alain Delmotte

Ontmoeting op weg naar school

'L'homme brut est un arbre' Max Jacob

1.

Ze hadden er een laan voor aangelegd, voor de bomen die je ontmoette op weg naar je school. Je kon het niet verklaren. Het ontzag dat je voor die bomen voelde, sloeg in een soort bidden om, een smeken naar meer. Naar wat?

Later werden ze omgehakt – hun grootte was zo dat ze daar in je gedachten nog altijd staan. Hun meesterschap in staan.

En in zijn: waar ze stonden, waren ze er vol van

- zeg je nu, hoe was het toen?

2.

Hoe waren ze, toen ze er plots niet meer stonden? Wellicht was het anders, was de laan er al lang geleden eerst. Niemand sprak wat je dacht en wat je zag tegen.

Meer menselijk wezen dan jij nog zult moeten worden. Er stak iets van de andere in die bomen. Je kon ze ontmoeten.

3.

Dit is wat je wou dat je zou worden, dat moest het zijn: een boom die zich staande houdt.

Evenwel was je op weg naar school waar je nog beter moest gaan leren rekenen, nog meer berekenen.

Alain Delmotte

Kikakaka ko

Spreken en uit de toon vallen. Met een korrel
in de keel weten dat ik iets moet doen
tegen die man met de kettingzaag. Zijn veters
los. Ik zal zijn gevloek herhalen. Zijn gezicht

zegt dat er haast bij is. Wat doet schaduw met hem,
vertakkend over zijn schouders? Ik doe mij maar voor,
leef van afval en pik in het karkas van een overreden vos.
Uit het nest gevallen groeide ik in een kamer en de kamer

in mij. Door mijn oogringen lieten jullie zich kooien. Dachten
dat ik zou zingen. Jullie leerden mij jullie vuilbekkerij.
Ik praat en kir en kwetter, ik rochel en tokkel. En nu
ben ik jullie huisknecht die jullie voedert met honger

en dorst. Blijf maar eten. De aarde is een afgebeten korst.
Er gaan hectaren op de schop. Ik vlieg naar een afgezaagde
tak en land erbovenop. Fantoompijn. Branderigheid die niet
valt te doven. Jullie liegen er op los. Ik wil jullie best geloven.

Paul Demets

Bloeiende amandeltakken

Als je over het landschap niet kunt schrijven
dan maar over de boom.

Als je over de boom niet kunt schrijven
dan maar over de tak.

Want als de tak bloeit
bloeit ook de boom
en als de boom bloeit
bloeit ook het landschap.

Herman Leenders

De titel is ontleend aan een schilderij van Van Gogh (1890)

Na Blakkeveld

Het hooi geurt ondraaglijk naar de zomer.
Het blijft als engelenhaar hangen
tussen de takken van de bomen.
Het ruikt naar de schuur zoals oude mannen naar de dood.

De vlier langs het kanaal groet uitbundig
zijn schaduw in het water.
De kievit vliegt, om ons af te leiden,
Schaterlachend om ons heen.

Zoals het prikkeldraad in de knotwilg groeit
zo knaagt heimwee zonder dat het bloedt.

Herman Leenders

De bomen bewaren...

de bomen bewaren de haren der aarde de bomen niet dwalen
de paden in 't bos de bomen bewaren bewaren voor later geen
kastjes geen kistjes geen dozen maar mos de bomen bewaren
de haren der aarde geen bomen geen haren geen haren is kaal
wie kaal is kan ziek zijn wie ziek is de kanker de bomen bewaren
ze daar laten staan de bomen bewaren de takken zo wijd de
bomen bewaren de wortels verspreid de bomen bewaren
dat moeten we doen de bomen bewaren de paden in't groen
de bomen bewaren de haren der aarde de bomen niet dwalen
de paden in 't bos geen bos is geen paden geen paden
is dwalen de bomen de richting het vuur en de schors

dus.

Sylvie Marie

Mensen hebben bossen nodig

Niet zonder reden daalden bossen uit de hemel neer.
Soms schroeit het binnenskamers, slaan de pannen
van het hoofd. Soms hongert ook een hond naar brood,
snakt het raam naar rozen. Mensen hebben bossen nodig.

Niet zonder reden daalden bossen uit de hemel neer.
Soms is het al metaal dat ons betintelt en magnetiseert.
Steden hebben gulzige motoren, kleppen en cilinders
ratelen maar door. Steden hebben bossen nodig.

Niet zonder reden daalden bossen uit de hemel neer.
Soms vreet het miltvuur van de eindigheid,
het vijverslijk, het knarsetanden van de overweg,
een kolf, een fles aan ons. Mensen hebben bossen nodig.

Niet zonder reden daalden bossen uit de hemel neer.
In beuken zwelt de zucht naar kathedralen.
Op eik rijpen gedachten, linde giet er slaap op,
taxus ent volharding. Steden hebben bossen nodig.

Peter Theunynck

Vink

Voor Ashraf

Een vink blijft zingen
achter tralies.

Een vink blijft zingen
met een kap op de kooi.

Een vink blijft zingen
op water en brood.

In het holst van de winter
blijft de vink zingen.

Schroei haar ogen dicht
en zingen doet de vink.

God schiep de vink
om te zingen.

Peter Theunynck

Courtieux

Zuilen van hout uit lucht gesneden,
achtkante bomen met in hun kronen
een krans van maretak. Wie omziet weet

over de bosweg in witte mantelplooien
de druïden komen, hun kruinen blank
onder het sneeuwen van zoveel eeuwen.

Stilte is een spaarzaam woord, sacraal
getaald uit stemspleet en hoge kelen.
Enkeling en eenzaam zijn hier koning
tussen de koude steen van deze woning.

Hedwig Speliers

dit is het derde gedicht uit de reeks Courtieux

Groenen

Dit is het land van honderd groenen, magie van kleur
door zon en wolken opgespaard, laag na laag
getooid met tinten allerlei in veelvuldig opgedeelde
en weelderige nuances van al wat groen kan zijn
van twijg naar stam, van tak naar boom,
van boom naar bos, van bos naar woud,
van halm naar gras, van gras naar wei,
van wei naar heuvel, van heuvel naar vallei,
van kelk naar stamper groenen allerlei
zover de voorraad strekt: zeg juni als de jongste
van de groene maanden en van alle maanden
het jongste groen. En de klaproos dan? klaproos:
uitzondering waarmee de regel wordt bevestigd.

Hedwig Speliers

Boswandeling

voor Luc en de zijnen

regen viel des nachts
en de bladeren dampen
een takje kraakt, de bomen
druipen, een heester draagt
een kardinaalsmuts of duizend

mag je van de weelde spreken
het voorrecht van aanwezig zijn
alleen maar op een wandelpad
tijdens het zwijgen van een zondag

geloof me, vertrouw je voeten,
ze voeren je even weg, niet verder
dan een stadsrand, een gordel
neen niet van smaragd maar
van wel honderd bruinen

zonnig is de morgen en een damp
komt van de dode bladeren,
oker gevlekte zwammen glanzen
langs het pad en meer zou je
willen weten over eetbaarheden

al is nu je hart voldaan: weer
ben je door een bos genezen
je kan de dag weer aan, je laat
een takje kraken, je huivert, rilt
behaaglijk van een knisperend blad

Staf de Wilde

Ingewandeld ter gelegenheid van de week van het bos 2017